

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΥΣΕ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΤΟΥ „ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ“ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

— Πάντα προκαλούσε την προσοχή μου αυτή η σαρκοφάγος. Ο πατέρας δέν θέλησε ποτέ να μου μιλήσει γι' αυτή. Όταν τον ερώτησα επιμόνος μω άπλήγησε: Θά σου τά ειπώ όλα, κοριτσάκι μου, αν ζήσω! Άλλά δέν είνε καιρός ακόμα! Δέν μπορώ να σου ειπώ αυτή την ιστορία όπως θέλω. Μιά μέρα, ίσως πολύ γρήγορα, θά γνωρίσω τά πάντα. Και τότε θά τά πούμε. Και θά ιδής ότι είνε μία πολύ ε διαφερόουσα Ιστορία, από την άρχη έως τό τέλος.

Και πάλι τον ερώτησα: «Θά μου ειπή; την ιστορία της σαρκοφάγου, πατέρα;» Έξουήνησε τό κεφάλι του και μου ειπε σοβαρά: «Όχι ακόμα, κοριτσι μου. Άλλά θά σου την ειπώ αν ζήσω— αν ζήσω!»

Αυτή η επανάληψις της φράσεως αυτής, που άφορούσε τη ζωή του, με εφόβισε και δέν ετόλμησα πειά να του μιλήσω γι' αυτό τό ζήτημα.

Αυτό μου έκαμε μεγάλη εντύπωσι. Δέν ξέρω πώς και γιατί. Άλλά μου φάνηκε σαν μιά άκτινα φωτός επί τέλους. Ώστόσο εύροσκομεθα μέσα στό σκοτό, όσον άφορά τον κ. Τρελόνη. Τό παραμυθικό γεγονός, που μουρούσε να μάς διαφορίσει, μάς έδινε θάρρος γιά να εύρωμε την λύσι.

Αυό σημεία ύπηρχαν εις την υπόθεσι. Τό πρώτο ήτο, ότι ο κύριος Τρελόνη συνεδύαζε με αυτή την σαρκοφάγο μέν άμφοβόλια περί της ζωής του. Τό δεύτερο ήτο, ότι περιέμενε κάτι, που συνεδέετο με αυτό τό ζήτημα, που δέν ήθελε να φανερώσει ούτε καν εις την κόρη του. Άξιον προσοχής ήτο και τό γεγονός, ότι η σαρκοφάγος αυτή, ήτο έντελώς διαφοροετική από τις άλλες. Τί σημασία είχε ό περιεργός όγκος, που έξεισε; Δέν έφανερώουσα τις σκέψεις αυτές εις την μίς Τρελόνη γιά να μη την φοβίσει, άλλ' άπεράσισα να έρευνήσω την υπόθεσι εις πρώτην εύκαιρία.

Κοντά εις την σαρκοφάγο ύπηρχε ένα χαμηλό τραπέζι από πράσινη πέτρα, με μικρές κόκκινες φλέβες. Τα πόδια του τραπέζιού έμοιαζαν σαν πόδια τασακαλιού και γύρω άπ' αυτά ήταν περιτολιγμένο ένα χρυσό φερίδι. Έπάνω στό τραπέζι εύρίσκοετο ένα ώραοτάτο κιβώτιο από πέτρα, με περιεργότατο σχέδιο και έμοιαζε σαν μικρό φέρετρο. Τό σινολό ήταν χαλκιτεχνικό, με διαφορές χρωματισμούς πρώινοους. Ή επιφάνεια ήταν σκαλισμένη και έμορφα ζωγραφισμένη. Είχε πρωτότυπη έργασία, ποτέ μου δέν είχα δει παρόμοιο πράγμα. Και αυτό είχε τά ίδια ιερογλυφικά, άπ' πρώινο ταμμένο, που είχε και η σαρκοφάγος. Τό κιβώτιο είχε μικρός δυο ποδών και ένός ποδός ύψος. Προσπάθησα να σηκώσω τό σκεπασμά του, άλλα στάθηκα άδύνατον. Ήταν καλά στερωμένο. Φαινότανε μάλλον μυστηριωδώς κλεισμένο από μέσα!...

Στην άλλη πλευρά της μεγάλης σαρκοφάγου, ήταν ένα άλλο μικρό τραπέζι από άλμαστρο, θαυμασιώς έργασμένο με συμβολικούς θεούς και πρόσωπα. Στο τραπέζι αυτό ήταν άκουμισμένο ένα άλλο κιβώτιο, από κρύσταλλο, επίσης σκαλισμένο με ιερογλυφικά και ζωγραφισμένο με χρώμα, όμοιο με της σαρκοφάγου και του κιβωτίου. Η έργασία του όμως δέν φαίνονταν παλαιά. Ήταν όμως πολύ παλαιό τό περιεχόμενο του, ένα παλιό μαξιλάρι, ήλαδι, από χρυσό ύφασμα. Έπάνω στό μαξιλάρι αυτό ήταν τοποθετημένο ένα χέρι μούμιας, τόσον ώραίο, ώστε προκαλούσε τον θαυμασμό.

Ήταν ένα γυναικείο χέρι, ένα χέρι λεπτό και εύγενικό, με κομψά δάκτυλα, ε' α χέρι τόσο τέλειο, όσον τέλειο θά ήταν πόδι χιλιάδων έτών, όταν εδόθη εις τον μπασσακιτή. Δέν είχε χάσει καθόλου την ώραότητα των γραμμών του. Ο καρπός φαίνονταν σαν να είχε διατηρήσει την εύκαμψια του. Τό δερμα είχε ένα χρώμα κτρινωπό. Τό περιεργότερο ήταν, ότι τό χέρι αυτό είχε επτά δάκτυλα! Σ' ένα μέρος δέ του καρπού ύπηρχε μία κοκκινωπή σκούρα κηλίς. Κοντά στό χέρι, ήταν άκουμισμένος στό χρυσό μαξιλάρι ένας σκαρβατός, από πράσινη πέτρα θαυμασίας έργασίας. — Είνε και αυτό από τά μυστήρια του πατέρα, ειπε η Μαργαρίτα. Όταν τόν ερώτησα γι' αυτό, μου ειπε ότι είνε τό πολυτιμότερο άντικείμενο που είχε. Δέν θέλησε όμως να μου ειπή περισσότερα πράγματα και μου άπηγόρευσε να του κάμω πειά λόγο γι' αυτό. «Θά σου ειπώ ό, τι θελήσης εν καιρώ», μου προσέθεσε και μουρούρισε τελειώνοντας την φράσι του: «αν ζήσω!»

Όλα αυτά τά τρία πράγματα, η σαρκοφάγος, τό κιβώτιο και τό χέρι, ήταν, άλήθεια, σαν μιά μυστηριώδης τριλογία!

Όταν έμεινι μόνος μου γιά λίγη ώρα, εκύτταξα και τις άλλες άρχαιότητες, που ήσαν στό δωμάτιο. Δέν είχαν όμως κανένα ιδιαίτερο ένδιαφέρον.

Σε λίγο μ' έζήτησαν στό μικρό μπουντουάρι. Η μίς Τρελόνη μου έζήτησε τη γνώμη μου γιά τό δωμάτιο, που επρόκειτο να δώση στον κ. Κοριμπέ.

— Είνε καλλίτερα να τον βάλουμε κοντά στό δωμάτιο του πατέρα, ή σ' άλλο, μακρύτερα; μ' ερώτησε.

— Καλλίτερα μακριά, ειπα.

Όταν έμεινα μόνος με την μίς Τρελόνη, την ερώτησα γιατί η επίπλωσις του μπουντουάρι ήταν τόσο πολύ διαφοροετική από την άλλη επίπλωσι του σπιτιού.

Ήταν ιδέα του πατέρα, μου άπλήγησε. Όταν πρωτοήλθα σ' αυτό τό σπίτι, φοβήθηκε μη τρομάσω μ' αυτό τό πένθιμο περιβάλλον. Γι' αυτό επίπλωσε τό σαλονάκι αυτό με μοντέρνα και εύθυμα πράγματα. Βλέπετε τί όμορφα που είνε; Αυτό τό γραφείο άνηξε στον Μεγάλο Ναπολέοντα.

Δέν ύπάρχει τίποτε αλυσιπιακό εδω μέσα; ερώτησα, γιά να δείξω κάποιο ένδιαφέρον. Τι ώραίο έμοιάει όμως αυτό. Μπορώ να τό ιδώ;

— Εύχαρίστως! μου άπλήγησε μ' ένα μειδίαμα. Ο πατέρας λέει πως έχει τέλεια έργασια!

Προχώρησα γιά να τό παρατηρήσω. Ήταν κατωμένο από μωβ ύφλο. Άνοιξα τά συρτάκια γιά να τό περιεργασθώ καλλίτερα. Με μίαν κίνηση που έκαμα άκουσα ένα μεταλλικό ήχο, που έβγαινε από μέσα.

— Μπα! Κάτι έχει μέσα! ειπα. Καλλίτερα να μη τό άνοίξω ίσως....

Δέν ξέρω να έξη τίποτε μέσα, ειπε η Μαργαρίτα. Ίσως κανένας ύπηρέτης έκρυψε μέσα κάτι και τό έβγασε κατόπιν. Άνοιξτε λοιπόν να δούμε.

Άνοιξε τό μεγάλο συρτάκι. Η Μαργαρίτα και εγώ έμειναμε τότε κατάπληκτοι άπ' ότι είδαμε. Μπροστά στα μάτια μας φανερώθηκαν τρεις αλυσιπιακές λάμπες διαφορών σχημάτων! Τις έβγάλαμε από τό συρτάκι. Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά! Είδα την Μαργαρίτα ύπερβολικά επίσης ταραγμένη.

Ένώ ευτυτάσαμε μπροστά μας τις μυστηριώδεις αυτές λάμπες, άκούσαμε τό κουδούνι να χτυπά. Σε λίγο έφτασε μέσα στό μπουντουάρι ό κ. Κοριμπέ, άκολουθούμενος από τον Ντόου.

— Εβόησα όλα τά πράγματά μου, εκτός από τις λάμπες, ειπε ό κ. Κοριμπέ.

Έξαφνα είδε την μεγάλη όχρότητα της νέας, τά μάτια του παρακολούθησαν τά μάτια της και τό βλέμμα του έπεσε στις λάμπες. Έσφαξε τότε μιά κραγή άγρίας χαράς: «Η λάμπες μου! Η λάμπες μου! Έδω είνε!... Και δέν έπαθαν τίποτε! Πώς συνέβη αυτό τό θαύμα και είνε εδω, γιά όνομα του Θεού! Μιλάτε μου λοιπόν!»

Εμείναμε σιωπηλοί. Ο ντετεκτιβ είχε συνοφρωθεί. Τόν εκύτταξα και τον είδα να παρατηρή προσεκτικά την μίς Τρελόνη.

Στό βλέμμα του ύπηρχε η ίδια έκφρασις της ύποψιας, που ύπηρχε και την ήμεραν, που μου είχε έμπιστευθε τις σκέψεις του και τάς ύπονοις του γιά τη Μαργαρίτα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.

ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΕΠΙ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ

Ο κ. Κοριμπέ ήταν πραγματικά σαν τρελλός από τη χαρά του. Έπήρε στά χέρια του τις λάμπες μιά μιά, τις εκύτταζε με άληθινή τρυφερότητα, σαν να τις άγαπούσε πραγματικά....

Έξαφνα ό Ντόου ειπε με μεγάλη ψυχραιμία: — Είσαθε βέβαιος πως η λάμπες αυτές είνε εκείνες που είχατε, και που σας εκλεψαν;

— Βέβαιος! ειπε με άγανάκτησι ό κ. Κοριμπέ. Άν είμαι βέβαιος! Δέν ύπάρχουν παρόμοιες λάμπες σ' όλον τον κόσμο!

— Ά έτσι!...

Τά λόγια του ντετεκτιβ έγέγοντο με γλυκό τρόπο, άλλα ύπήρχε κάτι στους τρόπους του, που μου πείραζε τά νεύρα. Περιμένα εν τούτοις χωρίς να ειπώ τίποτε.

Ο ντετεκτιβ προσέθεσε:

— Για προσέξτε. Ίσως αυτές να τις είχε ήδη ό κύριος Τρελόνη. Ίσως είνε τά πρωτότυπα και η διζές σας πιθανόν να ήσαν αντίγραφα. Τίποτε νέον ύπό τον ήλιον, κύριε Κοριμπέ. Που βασίζεσθε και είσαθε τόσο βέβαιος ότι είνε αυτές;

Ο κύριος Κοριμπέ ετόλμησε και έξέφρασε την άγανάκτησι του με άποφθγματικά λόγια, λησμονώντας την επιφυλακτικότητα του.

— Αντίγραφα! έφώναξε. Μήπως έσπουδάσατε αλυσιπιογία στό... Άρχηγείο της χοροφυλακής; Που έξέρετε σεις από αυτά! Κατόφθα να τάς ανακαλύψω, ύστερα από μηνών έρευνας. Άγρόπνησα νύχτες, κύριε μου! Τις παρετήρησα ώρες ολοκληρές με τό φακό μου, έως ότου επόνεσαν τά μάτια μου! Κάθε λεπτομέρεια της έργασίας μου είνε γνωστή σαν να τις έκαμα μόνάχος μου! Κύτταξέ της, νέε μου, κύτταξέ της καλά!

(Άκολουθεί)

Τό σαλονάκι αυτό ήταν επιπλωμένο μοντέρνα.